

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2010. év december hó 9. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Nógrád Megyei Bíróság Balassagyarmat 2009. év október hó 29. napján kelt 12.B.149/2009/23. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott emberölés bűntette kísérletének értékelt cselekményét testi sértés bűntette kísérletének (Btk. 16.§, Btk. 170.§ (1) bekezdés, (6) bekezdés I. tétel) minősíti.

A testi sértés bűntette kísérleteként értékelt cselekményeknél utal a Btk. 170.§ (1) bekezdésére és a 16.§-ára is, míg az (5) bekezdés megjelölését (6) bekezdésre javítja ki.

A büntetés-végrehajtási fokozatot börtönbüntetésre változtatja.

A vádlott kényszergyógyításának elrendelését mellőzi.

A fehér színű, bordó csíkozású férfi ing bűnjeljegyzék-sorszáma helyesen 15., a vádlott anyja neve helyesen xy.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban eltöltött időt is beszámítja a szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült 8.300 (nyolcezer-háromszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Nógrád Megyei Bíróság a 2009. év október hó 29. napján kelt 12.B.149/2009/23. számú ítéletével a vádlottat a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntettének kísérlete, a Btk. 170. § (5) bekezdésének I. fordulataiba ütköző testi sértés bűntettének kísérlete, a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző rablás bűntette és a Btk. 170. § (2) bekezdésébe ütköző testi sértés bűntettének kísérlete miatt 7 évi

fegyházbüntetésre, 7 évi közügyektől eltiltásra és 10.000 forint vagyonekobzásra ítélte és egyben elrendelte a vádlott kényszergyógyítását. A vádlottat az ellene a Btk. 322. § (1) bekezdésének b./ pontjába ütköző kifosztás büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be a felmentő rendelkezés, téves minősítés, valamint súlyosításra irányuló fellebbezést. A vádlott és védője enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2010. év január hó 13. napján kelt BF.701/2009/5. számú átiratával az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn csak a súlyosításra irányuló fellebbezés tekintetében. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottal szemben súlyosabb fő- és mellékbüntetést szabjon ki. Észrevételezte a Fellebbviteli Főügyészség, hogy az életveszélyt okozó testi sértés büntetével kapcsolatban a jogszabályi felhívás helyesen a Btk. módosítására való figyelemmel a Btk. 170. § (6) bekezdés I. fordulata szerint minősül.

A fellebbezési eljárás keretében az ügyészség képviselője a fellebbezést az írásbelivel egyezően, szűkített tartalommal tartotta fenn, kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást megalapozottan, hibáktól és hiányosságoktól mentesen állapította meg és okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményeket is helyesen minősítette azzal az egy módosítással, hogy az életveszélyt okozó testi sértés tekintetében a helyes hivatkozás a Btk. 170. § (6) bekezdésének I. fordulata. A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság az ügyészi álláspont szerint nem a cselekmények tárgyi súlynak megfelelő büntetést szabott ki, mert a vádlott a maga részéről mindent megtett, ami az eredmény bekövetkezéséhez szükséges és csak a szerencsének köszönhető, hogy az 1. számú sértett sérelmére elkövetett cselekmény esetében az élet elleni cselekmény eredménye valójában nem következett be. Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott büntetést súlyosítsa.

A védő a fellebbezésében hivatkozott a vádlott védekezésére, mely szerint a rablás bűncselekményét nem követte el. Álláspontja szerint a 2. számú sértett önszántából adta a 10.000 forintot, nem pedig a vádlott erőszakos magatartásának következményeként. Az emberölés kísérletének megállapításával összefüggésben a védő kifejtette, hogy az emberölés kísérletének megvalósulása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az eredmény milyen okból maradt el. Az 1. számú és a 3. számú sértettek sérelmére elkövetett cselekményekre nyomban egymás után került sor, az egyik cselekményből a másikba történő átmenet során a vádlott szándéka mindkét esetben csak testi sértés okozására irányult, mivel az ittas állapotban történő elkövetésnél a „megöllek titeket, azért váglak fejbe a baltával, hogy ne szenvedjete, a temetőbe fogtok kerülni”, ennek nincs különösebb jelentősége, mert e körben csak a tárgyi oldalon jelentkező körülmények alapozhatják meg a szándékra való következtetést és a bűncselekmény minősítését. Mindezekre figyelemmel a védő kérte, hogy a bíróság a vádlott védekezését fogadja el, az

emberölés bűncselekményét testi sértésnek minősítse és vele szemben enyhébb büntetést szabjon ki. Vegye figyelembe továbbá a másodfokú bíróság azt is, hogy a vádlott alkoholbeteg, aki személyiségzavarban szenved, melyet a szakértői vélemény is alátámasztott, ezért e tény figyelembe vételével szabja ki a büntetést.

A nyilvános ülésen a vádlott arra hivatkozott, hogy a két nagybátyja folyamatosan terrorizálta és ezért menekült az alkoholba, és a cselekményt azért követte el a sérelmükre, mert amikor hazaért valaki fejbe vágta és ezért bőszült fel. Mindezekre tekintettel kérte enyhébb büntetés kiszabását.

A Fővárosi Ítéltábla Be. 348. § (1) bekezdésében írt felülbírálati jogkörén belül megvizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértett, az ügyet maradéktalanul felderítette és az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat összegyűjtötte. Külön kiemeli a másodfokú bíróság, hogy széleskörű bizonyítást folytatott le a szakértők meghallgatásával a releváns tények tisztázása érdekében, de ezeket a szakértői véleményekben foglalt megállapításokat már a tényállásban figyelmen kívül hagyta. Ebből adódóan részben iratellenesen rögzítette az ítéleti tényállás 6. oldal 3. bekezdésében írt azon tényt, hogy a vádlott, amikor berontott az 1. és a 3. számú sértett által használt lakrészbe a villanyt felkapcsolta, „megöllek titeket, azért váglak fejbe a baltával, hogy ne szenvedjete, a temetőbe fogtok kerülni” felkiáltással az ágyán fekvő 1. számú sértetthez lépett, majd a baltát a nyél részénél két kézzel fogva a feje fölül indítva az 1. számú sértett feje felé sújtott a balta élével. A vádlott kézmozdulatát a sértett észlelte, a fejét a bal keze felé elrántotta, így a baltával a párnát vágta át. Ez az ítéleti tényállítás nincs összhangban az ítélet indokolásának 30. oldal 2. bekezdésével, amelyben az elsőfokú bíróság határozottan és helyesen azt a következtetést vont le, hogy csak az volt megállapítható, hogy az 1. számú sértett nem látta a baltával történő ütést, és ez a bíróság álláspontja szerint így természetes. Ebből a mérlegelésből a bíróság a tényállásban nem azt a következtetést vont le, amit elfogadott, nevezetesen, hogy az 1. számú sértett nem látta, amikor a vádlott lesújtott felé, és ha nem látta nem is tudta elrántani a fejét. Továbbá az sem következik, hogy a vádlott kézmozdulatát a sértett észlelte és ezért rántotta el a fejét a bal keze felé. A balta élével történt sújtás következményeként a balta a párnát átvágta. Az a ténybeli megállapítás a másodfokú bíróság álláspontja szerint megalapozatlan, mert nincs összhangban a tárgyaláson is meghallgatott igazságügyi nyomszakértő által igen részletesen előadott és határozott szakértői véleményével, amely a nyomozati véleménnyel egyezően rögzíti, hogy a párnán „vágott” sérülés nem található.

A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletének az 1. számú sértett sérelmére elkövetett cselekmény tekintetében megállapított tényállását a Be. 351. § (2) bekezdésének c./ pontja alapján megalapozatlannak találta, mert a tényállás ezen része ellentétes az iratok tartalmával.

Az igazságügyi nyomszakértő ugyanis meghallgatása során azt adta elő, hogy az 1. számú sértett feje alatt lévő párna és azon a párnahuzat két helyen - a fényképeken is látható módon - volt szakadt állapotban. Mindkét anyagszakadásból egy „L” alakban látható anyagfolytonosság megszakadás keletkezett, ami arra enged következtetni, hogy valamilyen hegygel, éllel bíró tárgy akadt bele a huzatba. Tekintettel arra, hogy a párnahuzaton látható kb. 40-42 mm hosszúságú „L” alakú sérülés nem egyenes vonalú, ezáltal nem felel meg annak az alaphelyzetnek, hogy ezt a sérülést a balta egyenes éle, vagy a fokának egyenes szakasza okozta. Annyit lehet bizonyosan megállapítani, hogy a keletkezett „L” alakú sérülés hegygel bíró és szakadásos jellegű sérülés, de ebből a sérülésből az erőmechanizmus behatása nem állapítható meg, csak annyi bizonyos, hogy az eszköznek a fa része nem okozhatta és nem a lefelé sújtó mozdulat volt az előidézője, de esetleg okozhatta egy visszafelé húzó mozdulat, mely metszett sérülést hozott létre. A nyomból azonban az ütés erejére, irányítottságára semmiféleképpen nem lehet következtetni. A szakértői vélemény szerint az nem merőleges erőbehatás következtében jött létre, hanem valamiféle kaszáló, lendületes mozdulatsor következményeként. Nagy a valószínűsége annak, hogy az eszköznek beakadhatott valamilyen kiálló része, úgy keletkezhett a sérülés, hogy a beakadás után a vádlott visszafelé húzta az eszközt. A huzat alatti tollat tartalmazó párna szövetén semmilyen sérülés nem keletkezett, így a szakvélemény cáfolta azt a keletkezési mechanizmust, amit a bíróság a saját, előzőekben idézett mérlegelésében sem fogadott el. Ha az elkövető nagy erővel, a balta élével azt feje fölé emelve sújtott volna a párnán fekvő fejre, a sértett kiszolgáltatott helyzetében kizárt, hogy a fejét a vágás előtt el tudta volna rántani. Tehát ez a nyomozati és tárgyalási előadása egyezően az elsőfokú bíróság okfejtésével nem fogadható el. Nem fogadható el azért sem, mert az előadás valósága esetén a párnán nem metszett, hanem vágott nyom keletkezik.

A cselekmény jogi minősítése szempontjából azonban annak van jelentősége, hogy a nyomból az ütés erejére nem lehet szakértői szempontból egyértelműen következtetni.

A Fővárosi Ítéltábla az igazságügyi nyomszakértő szakértői véleménye alapján a megalapozatlan tényállásrész a Be. 352. § (1) bekezdésének b./ pontja alapján kiküszöbölte oly módon, hogy mellőzte azt a megállapítást, hogy „a sértett észlelte a vádlott kézmozdulatát, a fejét a bal keze felé elrántotta és így a baltával a párnát vágta át”. Ehelyett a ténybeli megállapítás helyett a másodfokú bíróság tényként azt állapította meg, hogy a párnán keletkezett sérülés a balta fejének fokán vagy élén lévő hegyes résztől származó előbb szakadásos, majd metszett jellegű sérülés volt. A nyomból az ütés erejére nem, csak a keletkezési erőmechanizmusra lehet következtetni. Mivel nem merőleges és vágott volt az erőbehatás, ezért a vádlott valamiféle kaszáló, inkább lendületes mozdulatsort hajtott végre a baltával ugyanolyan csak ellentétes mozdulat során, mint amellyel a másik sértettnek okozott sérülést.

Az ítéleti tényállásból kirekeszti a sérülést nem szenvedett sértett lélekjelenlétére utaló - az elsőfokú bíróság által sem elfogadott - azon megállapításokat, miszerint az életének kioltását az akadályozta meg, hogy reflexszerűen a vágás elől el tudta kapni a fejét.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság ítélete a vádlott előéletére vonatkozó részében is hiányos. Ezért a másodfokú bíróság a tényállást az alábbiakkal is kiegészíti:

1.) A Balassagyarmati Városi Bíróság Fk.723/1999/19. számú ítéletével, mely a Nógrád Megyei Bíróság Fkf.288/2000/19. számú ítéletével 2000. év december hó 4. napján emelkedett jogerőre csoportosan elkövetett rablás büntette, 9 rb. társtettesként elkövetett lopás büntette, 2 rb. lopás büntette, melyből 1 rb. cselekmény esetén bűnsegéd, 3 rb. lopás vétsége és 1 rb. közlekedés biztonsága elleni bűntett miatt, melyet 1996. év szeptemberében követett el 2 évi börtönbüntetésre és 2 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott a büntetéséből feltételesen 2002. év július hó 2. napján szabadult.

2.) A Budakörnyéki Bíróság a 14.Fk.1019/1999/60. számú ítéletével, mely 2002. év március hó 26. napján emelkedett jogerőre az 1997. év decemberében elkövetett 19 rb. lopás büntette, 4 rb. társtettesként elkövetett lopás büntette és 4 rb. lopás vétsége miatt halmazati büntetésül 1 év 6 hónapi, 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

3.) A Balassagyarmati Városi Bíróság a B.174/2006/2. számú ítéletével, mely 2006. év március hó 9. napján emelkedett jogerőre a 2006. év február hó 24. napján elkövetett garázdaság vétsége és rongálás vétsége miatt 10 hónapi, 3 évi próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetésre ítélte.

4.) A Pásztói Városi Bíróság a B.44/2006/6. számú ítéletével, mely 2006. év július hó 5. napján emelkedett jogerőre a 2005. év február hó 5. napján elkövetett csalás vétsége miatt 6 hónapi, 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

A fenti kiegészítéssel a tényállás teljes egészében megalapozottá és a másodfokú eljárásban irányadóvá vált.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság arra, hogy a 2. számú sértett sérelmére a bántalmazásával a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő és a Btk. 16. §-a szerinti súlyos testi sértés kísérletét valósította meg. A bizonyítékok alapján helyesen vonta le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy az idős nagypapa sérelmére igen súlyos ittas állapotban, annak érdekében hogy további pénzt szerezzen tőle bántalmazta oly módon, hogy két alkalommal ököllel közepes vagy annál nagyobb erejű ökölütést mért a sértett fejére, ami legalább közepes erejű volt és ezáltal a szem környékén és az arccsontra mért ütések alapján 8 napon belül gyógyuló sérülések jöttek ugyan létre, de a legalább közepes erejű ökölütések az idős sértett arcán csonttöréses sérülések keletkezéséhez is vezethettek volna. A

bántalmazás során a vádlott belenyugodott abba, hogy a sértettnek 8 napon túl gyógyuló sérülései keletkezhetnek, ezért eshetőleg szándékkal cselekedett.

Az 1. és 3. számú sértett sérelmére elkövetett vádbeli cselekménnyel kapcsolatban egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi indokolásával abban, hogy a vádtól eltérően nem volt megállapítható a több emberen elkövetett emberölés bűntettének kísérlete [Btk. 166. § (1) és (2) bekezdés f./ pont, Btk. 16. §-a szerinti kísérlete].

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor az 1. számú sértett sérelmére elkövetett cselekményt a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a Btk. 16. §-a szerinti emberölés bűntette kísérletének minősítette. A megváltozott tényállás alapján ugyanis nem hagyható figyelmen kívül a minősítés megállapításánál, a vádlott szándékának értékelésénél az a tény, hogy ha az elkövető az önhibából eredő ittas állapotában valósította meg a cselekményét. A Legfelsőbb Bíróság III. számú Büntető Elvi Döntésének 4. pontjában részletesen kifejtette, hogy a bíróságnak fokozott alapossággal kell vizsgálnia az elkövetéskor a vádlott tudatállapotát. Ittas személy esetén elsődlegesen nem az általa hangoztatott kijelentéseknek van jelentősége, hanem az emberölés, valamint a halált okozó testi sértés elhatárolása szempontjából az elkövető aktuális tudattartamára a tárgyi oldalon jelentkező ismérvek alapján lehet megalapozott következtetést levonni. A vádlott az adott ügyben súlyosan ittas állapotban volt és később azt végig hangoztatta, hogy a sértetteket nem megölni akarta, hanem csak megijeszteni, vagyis a szándéka testi sértés okozására irányult. Kétségtelen, hogy a vádlott a cselekménysor elején idős 2. számú sértettet először még eszköz nélkül, puszta kézzel, ököllel ütötte, de a bántalmazás közben a dühe fokozódott és az emberi élet kioltására alkalmas eszközt, az ún. gallyazó baltát ragadta meg és ezzel rontott be az 1. és 3. számú sértett lakrészébe. A baltával történt ütés intenzitása azonban a szakértői vélemény szerint pontosan nem állapítható meg, sőt arra sem lehet határozott következtetést levonni, hogy a párnán keletkezett sérülés vágott sérülés lett volna, ebből pedig semmiképpen nem lehet azt a ténybeli következtetést levonni, hogy a vádlott a feje fölé emelt baltával csapott vagy olyan szándékkal cselekedett volna, ami az 1. számú sértett életének kioltására. Ezt a magatartását követte ugyanis a 3. számú sértett sérelmére elkövetett cselekmény, amelynél már nem a balta élével, hanem a fokával ütötte meg a sértettet, majd a baltát a továbbiakban nem használva, az ekkor már magatehetetlen sértettet ismét eszköz nélkül bántalmazta. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában helyesen következtetett a bizonyítékokból arra, hogy a vádlott hosszú nyelű baltával történt ütése a 3. számú sértett esetében nem célzott ütés volt, tulajdonképpen a hang irányába lendítette az eszközt. Az ütés ereje nem volt nagy csak legfeljebb közepes lehetett és az ütés hatására a földre esett sértettet már tovább az eszközzel nem bántalmazta. Az elsőfokú bíróság is azt a ténybeli következtetést vont le, hogy a vádlottnak az adott esetben a baltával történt bántalmazása során mindkét esetben lehetősége lett volna az élet kioltására. Ezzel a megállapítással a másodfokú bíróság is egyetértett. Az elsőfokú bíróság figyelmét azonban az iratellenes tényállás miatt elkerülte, hogy nem csak a 3. számú, hanem az 1. számú sértett

esetében is csak testi sértés okozására irányuló szándék állapítható meg, hiszen a szakértő egyértelműen nyilatkozott arról, hogy a balta fémrészével történt ütés, amely a párnát találta el nem egy merőleges, nem vágott, hanem valamiféle kaszáló jellegű ütés lehetett. Ebből a kaszáló mozdulatból pedig nem lehet kétséget kizáró következtetést levonni az erőbehatás ismerete nélkül arra, hogy a vádlott a sértett életének kioltására irányuló szándékkal cselekedett. A sértett „bravúros” elhajlását pedig az elsőfokú bíróság sem fogadta el, így a párna huzatán olyan sérülés keletkezett, amelyből semmi esetre sem lehet arra következtetni, hogy a vádlott által hangoztatott ölési szándékot tényleg végre kívánta volna hajtani. Az élet elleni cselekmények nem verbális bűncselekmények, az ölési szándék ismételt hangoztatása erre utaló mozdulatok nélkül nem vonhatják maguk után e súlyos bűncselekmény megállapíthatóságát.

Az előzőekben már említett és a Legfelsőbb Bíróság III. számú Büntető Elvi Döntése értelmében viszont a bíróságnak az önhibából eredő ittas állapot esetén azt kellett az adott ügyben vizsgálnia, hogy az elkövetés körülményeiből, annak elemzése alapján miként lehet minősíteni a vádlott cselekményét, ha csak a tárgyi oldal elemeit vizsgáljuk. Az elkövetéskori tudattartalomra a szándék vizsgálatánál ugyanis kizárólag a tárgyi oldalból kellett kiindulni és figyelmen kívül kellett hagyni azokat a kijelentéseket, amelyek során az ittas állapotból adódóan a sértett vagy a sértettek megölését hangsúlyozta. A tárgyi oldalból ugyanis nem következik ez a szándék. Kétséget kizáróan tehát csak az volt megállapítható, hogy a vádlott tudattartama a sértettek testi sértésére irányult, azonban a tudata átfogta, hogy az élet kioltására alkalmas eszközzel és a bántalmazás módjával összefüggésben akár életveszélyes sérüléseket is létrehozhat. A szándéka azonban az eredmény tekintetében az életveszély okozására nem a gondatlanság, hanem az eshetőleges szándék körébe sorolható. Az a tény ugyanis, hogy az életveszélyes sérülések nem következtek be nem csak mindkét sértett elhárító magatartásának volt köszönhető, hanem a vádlott nem hajtotta úgy végre a támadást, hogy az bekövetkezzen. Különös jelentőséggel bír, hogy amikor az ütéstől földre kerülő sértett már védekezni nem tudott, őt nem a baltával bántalmazta tovább, noha ha valóban ölési szándék vezette volna ennek semmi akadálya sem volt. Miután pedig a súlyosan sérült személy esetében helyesen az elsőfokú bíróság ölési szándékot nem állapított meg, ilyen szándékra a sértetlenül maradt személy esetében sem lehet következtetni abból, hogy a párnán csupán huzatot sértő metszést okozott.

A másodfokú bíróság tehát arra a következtetésre jutott, hogy az 1. számú sértett sérelmére elkövetett vádlotti cselekmény nem a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntette kísérletének, hanem a Btk. 170. § (1) bekezdés, illetve (6) bekezdés I. tétele szerint minősül.

A testi sértés büntette kísérletének jogszabályi megjelölésénél a bíróság az elsőfokú bíróság által megjelölt jogszabályhelyet kijavította tekintettel arra, hogy a Btk. 170. § (5) bekezdését a 2008. évi LXXIX. törvény módosította, a törvényi szabályozás 2009. év február hó 1. napjától lépett hatályba. Mivel a cselekmény elkövetésére a Btk. módosítását követően, azaz 2009. év március hó 27. napján került sor, így az

életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete az elkövetéskor hatályban lévő törvény figyelembe vételével a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdése szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette Btk. 16. §-a szerinti kísérletének minősül.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy a vádlottat eddig a bíróság négy esetben ítélte el, többek között rablás büntette miatt és súlyosító körülményként vette figyelembe a változatlanul fennálló többszörös halmazatot. A másodfokú bíróság súlyosító körülmények köréből azonban mellőzte, hogy a vádlott az 1. számú sértett sérelmére elkövetett cselekményt egyenes szándékkal valósította meg. További nyomatékos súlyosító körülményként értékelte azonban, hogy a közvetlen hozzátartozója, az idős, beteg nagyapja, valamint a családtagjai sérelmére valósította meg a cselekményeket oly módon, hogy a sértettek védekezni sem tudtak megfelelően a vádlott bántalmazó magatartása ellen. Ezen kívül további súlyosítóként vette figyelembe a másodfokú bíróság, hogy a Balassagyarmati Városi Bíróság által kiszabott 10 hónapi fogházbüntetés próbaideje 2009. év március hó 8. napján telt le, míg a vádlott a jelenlegi terhére rótt bűncselekményt néhány nappal később, március 27. napján követte el.

Mindezek a körülmények azt indokolták, hogy az adott ügyben az elsőfokú bíróság a cselekmények tárgyi súlyának megfelelő büntetést szabott ki, mely megfelel a vádlott bűnösségi körének, ezért a büntetés tartamának további enyhítésére nem kerülhetett sor.

A Fővárosi Ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát tévesen a Btk. 42. § (2) bekezdésének b/2. pontja szerint jelölte meg. Az adott ügyben a minősített emberölés megállapítására nem került sor, így a Btk. 43. § a./ pontja értelmében a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani.

Az elsőfokú bíróság a cselekmény elbírálása során az elkövetéskor hatályban lévő törvényt alkalmazta, amikor a Btk. 75. §-ának értelmezésével a vádlott kényszergyógyítását rendelte el. Kétségtelen, hogy a másodfokú bíróság nem változtatott azon a tényen, hogy a cselekményeket az elkövetéskor hatályban lévő Btk. szabályai szerint bírálta el, azonban a Btk-nak az időközbeni módosítása folytán, mely 2010. év május hó 1. napján lépett hatályba a törvényhozó az intézkedések köréből törölte a kényszergyógyítás intézkedés alkalmazását. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a kényszergyógyítás intézkedését mellőzte figyelemmel arra, hogy annak végrehajtására ma már nem kerülhet sor.

A Fővárosi Ítéltábla észlelte, hogy a bűnjelek kiadása során a bűnjeljegyzék 15. sorszáma alatt található fehér színű, bordó csíkozású férfi ing nem a bűnjeljegyzék számának megfelelően került kiadásra, ezért a sorszámot a másodfokú bíróság a 16. sorszám alatti helyesen 15. sorszám alatti bűnjelként jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság a vádlott anyjának nevét a rendelkező részben helytelenül jelölte meg. Az iratok tanúsága szerint azonban a vádlott anyjának neve helyesen xy, ezért azt a rendelkező részben helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására a Be. 372. § (1) bekezdése alapján került sor, míg az ítélet egyéb helyes, törvényes rendelkezéseit a másodfokú bíróság a Be. 371. § (1) bekezdése alapján hagyta helyben.

A vádlott által az előzetes letartóztatásban töltött időt a másodfokú bíróság a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján beszámította és a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdés alapján úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli, tekintettel arra, hogy a vádlott fellebbezése eredményre vezetett.

Az ítélet elleni jogorvoslati jogosultság kizárása a Be. 386. § (1) bekezdésén alapul.

B u d a p e s t, 2010. év december hó 9. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Miszlayné dr. Lányi Éva s.k.	Dr. Székely Ákos s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Nógrád Megyei Bíróság 12.B.149/2009/23. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.8/2010/10. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

B u d a p e s t, 2010. év december hó 9. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

*Kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző*